

*Alternativní realita v podání
Alexandra Vondry*

Autor: Karel Veliký

- stručný rozbor se závěry

Před časem v jednom ryze odborném listu i **František Koukolík** doznal, že je znovu načase připomenout si čtyři univerzální nástroje mocenské kontroly, ovšem s přihlédnutím k jejich současným modelům.

1) Represe

- a) měkká: zastrašování, šikanování, omezování (skryté či institucionální)
- b) tvrdá: nucený exil, věznění, mučení, usmrcování (mizení lidí)

2) Indoktrinace

Snaha o „řízený chaos“: postpravdivý, postfaktický svět infotainmentu („inscenace dění“), logický důsledek relativizace všeho - žvanění v médiích, politice i vědě, jemuž sociální sítě dodávají bezprecedentní dynamiku; devastování vztahu mužů a žen, rodičů a dětí; cenzura - využívání legálního systému v boji proti „dezinformacím“ (narušujícím monopol pokusu „řízeného chaosu“) spjaté s moralizováním „luzy“ lidmi „lepšími“

Postpravdivý, postfaktický svět infotainmentu („inscenace dění“) v praxi. Druhé foto je z 16. září 2023.

3) Přerozdělování

Hmotné a jiné výhody (výsady) jako přesvědčovací, uklidňující nebo i donucovací prostředky pro vybrané skupiny za účelem jejich zapojení (servisní třída) či neutralizování („uprchlíci“, „nepřízpůsobiví“ apod.)

4) Infiltrace

Sběr informací - monitoring (postaru „sledovačka“) oponentů a mobilizace vybraných skupin servisní třídy („veřejného mínění“ „občanské společnosti“, politických „nevládek“, „neziskovek“ placených sponzory - z lat. *spondere*: zavázat se) žádoucím směrem; nástroje: vedle informování a přesvědčování je to udávání, korumpování, cílené matení a rozkládání iniciativ oponentů, selekce populace (podle zeměpisně-společenských a kulturně-politických měřítek: venkov vs. město, zaostalí vs. pokrokoví atd.)

Bod dvě se navíc doplňuje s **tabuizací** jakožto uzavřeným kruhem zdánlivě neproblematických, o sebe se navzájem opírajících významů - „pravd“, které nepotřebují

další zdůvodnění: k demo-liberalismu, multikulturalismu a genderismu například docela jistě „není alternativy“, leda té horší, vedoucí nazpět k hrůzám minulosti (holokaust); pro pojem *rasismus* platí to, co pro všechny tabuizované pojmy: ne že by se nesměl objevovat, patří naopak k nejfrekventovanějším, tabuizován je vlastní obsah, nahrazovaný zástupnými, zjednodušujícími významy či rovnou dehonestujícími označeními (rasista je zlo, mluví-li se o rasismu, mluví se samo sebou o zlu – to je právě rysem tabuizování).

Taktikou proti mocenským nástrojům vlastní novodobému češství je **pasivní rezistence**, především posměch (sprostný i vtipný) a zlovolné rýpalství (vzácněji již odtažitě mlčení, bojkot): „Roku 1968 zmohli se Češi jen na to, že jak dekl od hajzlu polepili Prahu vývěskami a poloironickými parolami,“ konstatuje pamětník Ivan Diviš. O dvacet let později tomu nebylo jinak. (A **Effenberger** připomíná, že osmašedesátý pro nový „český mýtus“ spasily jen sovětské tanky, neboť proces tzv. tání již neodvratně směřoval k hnusné břečce podobné té, v níž se nyní utápíme či slastně rochníme, dle přirozenosti.) Všichni samozřejmě známe „smějící se bestie“, velice trefnou, osobní zkušeností podloženou charakteristiku naší popularity od **Reinharda Heydricha**. Čech se však nevysmívá pouze tlaku zvenčí či shora, se zvláštním uspokojením – jak dokládají četná svědectví těch, kdo se zabývali jeho charakterem – si často zamne rukama i nad postihem souseda („Má, co chtěl.“), natož jemu neznámého soukmenovce („Dobře mu tak, volovi.“). Příčinou není vždy závist, ale prosté potěšení z neštěstí druhého („Já to říkal.“). O tom svědčí i některá lidová přísloví („Má bolest, tvůj smích.“)

Mají snad Češi nižší skupinovou soudržnost? Leccos tomu napovídá, už postřeh, jak si našinec v jemu neznámém, ale zdejší prostředí (restaurace, dopravní prostředek) běžně raději sedá sám, stranou ostatních, dokud je to jen možné. Zrovna tak mnohé sebemučivé úvahy nad jeho povahou: „Jakýsi zápor, vzdor a nevěra, zlý pohled z hloubi nemocného srdce,“ stěžuje si na ni Alain, Francouz-katolík, hostiteli Michalovi v **Martenově** dialogu **Nad městem** ještě před vznikem první republiky, jako by moderní česká nátura za vši tou vnější podřízeností byla nepřátelská ne určitému, ale k a ž d é m u vyššímu Řádu. Lokaj nahoru, hulvát kolem sebe. Potvrzuje tento názor široce rozšířená česká praxe podle hesla „kdo nekrade, okrádá rodinu“? Toť otázka! Každopádně současná moc prostřednictvím svých „servisáků“ hned po národním státě tvrdě útočí právě na rodinu, její vazby, hodnoty a sám smysl, jakožto poslední přirozenou skupinovou jednotku možné pasivní rezistence (včetně zlodějny) vůči jejímu panství. Statistické i jiné údaje a události ukazují, že průlom do dalších a dalších obranných pásem se jí zřejmě dosti daří...

Ano, žili jsme za dráty, jenže co jsou ovce bez ohrady mezi vlky? Rozprchnou se a každá si hledí svého. A pár bečících vzpouzejících se rohatých buranů? Ti narazí na průsvitně temnou zeď globální LIBERTY. Z čehož všeho vyplývá, že jsme v udržování vlastní svrchovanosti a totožnosti ještě ohroženější než jiné skupiny, jejíž členové jsou méně odtažití, lhostejní a potměšilí. Vždyť moc, resp. její servisní třída, zpravidla ani nemusí nasazovat nástroje infiltrace, neboť vzájemně na sebe („z náтуры“) nevražící předáci opozičních iniciativ a alternativních hnutí se stačí rozhádat a rozklížit si je sami, bez vnějšího přičinění. Žádné tajné zaříkadlo, které by na tom mohlo cokoli změnit, přitom nemáme. Ani vytrvalost, podmiňující sebezdokonalování a vytváření alespoň do jisté míry „nezávislých“ prostorů, ať už jim

budeme říkat ostrovy či pásma (i ty jen virtuální), není našinci bez „dlouhé vůle“ zrovna vlastní, spíš rychle vzplane, aby zanedlouho vyhořel. Není proto nadsázkou, že ve věci přetrvání naší etnické kategorie jsme, nehledě už na naprostý kvantitativní nepoměr všech sil (proti finančnímu Golemovi), vydáni zcela na milost a nemilost oné vnější moci? * Ani náš venkov, který konzervoval český živel v dobách poněmčených měst s židovskými ghetty, nenabízí povzbudivou vyhlídku: dávno se vylidňuje. Změna je prý životem života -, no, asi jak pro koho, ale dobrá. A přesto veškerá pravá lidská důstojnost stojí na s t á l o s t i. Věrnosti a vzpomínce - nezapomeňme!

Jediné matné východisko v dáli: že by ctižádostiví mladí, teď v systému dobře zabydlení, příslušnost k servisní třídě přestali pokládat za metu. **Jenže co by se muselo stát?** Zatím se pořád hrnou a hrnou „za lepším“ ze všech koutů republiky, když ne rovnou někam na Západ, tak alespoň do Prahy. Nadává se mimo ni na Pražany coby jeho nejtrapnější „dohaněče“ (mimetiky). Odpovídáme: NE! jsou to hlavně vaše děti, vaši sourozenci, náplava; „slovenský buzík“, „vyčůraný Moravian“, „redaktorka z Dlouhé vsi“, to jsou přímo kategorie nových Takypražáků!

Poznámka

Zdráháme se již mluvit o národě coby nationu, to je idea, kterou naši předkové podle zahraničních vzorů dočasně uskutečnili a která se světské dokonalosti přiblížila v letech 1946 až 1989, kdy se po evakuaci milionů Židů a Němců Češi konečně začali vnímat jako s t á t n í n á r o d, nikoli Volk v herderovském smyslu ve státě s jinými (naopak Slováci tohoto pocitu snad opravdu dosáhli až po obnovení vlastní státnosti v devadesátých letech?). V minulých třech desetiletích vítězná již t r a n s n a c i o n á l n í moc učinila hodně proto, aby se nacionální myšlenka v myslích zase rozplynula a hovořit o l i d u by bylo zavádějící, neboť vyvolává představu jen části obyvatelstva - té civilizačně prostší a majetkově chudší. Proto vedle populace-obyvatelstva razíme adekvátní pojmy „populita“, popř. „etnická kategorie“, zohledňující, že za A) vedle domorodců jejichž mateřským jazykem je čeština rychle přibývá v obyvatelstvu-populaci České republiky jiných populit-etnických kategorií (včetně jejich smrdutých a nebezpečných podsvětých močálů z Balkánu, Ukrajiny a jiných republik bývalého SSSR, ale i z Afriky a Blízkého východu!); za B) rozvolňující se vazby mezi rodilými Čechy a Moravany jako důsledek ztroskotání, resp. opuštění, projektů liberální „národní demokracie“ a socialistické „lidové demokracie“ ve prospěch ještě progresivnějších ideologií ... globalismu (mondialismu), multikulturalismu, genderismu-homosexualismu atd.